

imidlertid Noget, som jeg forbeholder mig nærmere Overveielse af. Jeg kan derfor ikke sige Andet, end at efter mit Skjønnende ser det ogsaa et Andragende, som ikke egner sig til at henvises til Ministeren. Der foreligger ikke Noget her at undersøge, og hvad selve Sagen angaar, Spørgsmaalet om, hvorvidt en saadan Bevilling bør meddeles ham eller ikke, er den et saa rent administrativt Skjøn, at det paa ingen Maade kan være rigtigt at gjøre den til Gjenstand for nogen nærmere Forhandling her. Jeg vil derfor med Hensyn til dette Andragende kun tilføie, at der ikke vil blive givet den omtalte Mand nogen Theaterbevilling, hvad enten Andragendet henvises eller ikke.

H. Nielsen: Det er med Hensyn til Andragendet under Nr. 23, at jeg agter at sige et Par Ord. Det er forresten et Andragende, der er Thinget velbekendt lige saavel som Bagerens Historie, saa at jeg tror, at det ærede Medlem fra Bestervig (Bagger) ikke af den Grund behøvede at uleilige sig. Den er jo gaaet igjen i mange Aar. Jeg skal forøvrigt sige til den høitærede Justitsminister, at det har ingenlunde været Udvalgets Mening og kan heller ikke være Meningen med en Afstemning af Folkethinget herom, at Folkethinget vil gjøre sig til Dommer over, om Manden er sindssyg eller ikke. Det er opløst baade af den ærede Ordfører og af det ærede Medlem fra Aalborg (Steffensen), men Meningen er simpelthen, at man ønsker, at Manden maa blive undergivet et Skjøn over, hvorvidt hans Sindstilstand er forandret eller ikke. Det er ganske rigtigt, at man ikke af en enkelt Samtale kan faae nogen Erfaring om, hvorvidt et Menneſte er sindssygt eller ikke, men man kan dog til en vis Grad faae en Forestilling om, hvorvidt han er i en saadan Tilstand, som gjør, at han er farlig for Offentligheden. Hvad man har hørt om hans økonomiske Tilstand, er, at han er en ualmindelig stræbsom Mand, der godt kan ernære sig ved, hvad han selv fortjener i det Hele taget, og ogsaa ernærer sig ret godt. Det er Et, men et Andet er, om han kan spendere Penge til at blive indlagt paa en Sindssygeanstalt. Den ærede Minister sagde, at det maa blive hans egen Sag, da Ministeriet ingen Penge har dertil. Det indrømmes, men naar man henviser et Andragende til Ministeren, og Ministeren behøver Penge til Sagens Undersøgelse, pleier der med Hensigten jo ogsaa at være underforstået, at en Bevilling i saa Henseende heller ikke vil blive neget. Saadanne Bevillinger gives jo mange Gange. Efter den Sædvane, som Folkethinget, eller Rigsdagen i det Hele, kan jeg vel sige, har fulgt, naar et Andragende enstemmigt af Udvalget er henvist til Ministeren, og Thinget vedtager det, og Ministeren i den Anledning behøver Penge — det er jo ikke store

Summer, der er Tale om, og det kan heller ikke blive nogen betydelig Sum her (En Stemme: Jo) ja, bliver det en betydelig Sum, saa er det jo saa meget mere urimeligt at forlange, at han selv skal skaffe den, det kunde jo være umuligt — ligger tillige deri, at Rigsdagen erklærer sig villig til, saavidt jeg skjønner, at give Bevillingen indenfor rimelige Grændser. Andet skjønner jeg ikke, at der kan ligge deri. Jeg erkjender iøvrigt, at man naturligvis skal være varsom med at henviser slike Andragender til Ministeren, og naar det er stet hermed, er det, fordi flere Medlemmer have den Overbevisning, eller i alt Fald nærmest stet i den Tanke, at Manden nu er i en saadan Tilstand, at han er istand til at forvalte sine Giendele selv. Om han har fire Ideer eller ikke, veed jeg saameget ikke. Det kan der være saa Mange der har. Andre ærede Medlemmer have ikke af den Grund villet foreslaa det henvist, men fordi der foreligger to almindelige Løgeerklæringer om, at de skjønne ikke bedre end, at han ikke længere er sindssyg. — Angaaende Udvalgets Indstilling under Nr. 15 skal jeg dog bemærke, at ogsaa denne Sag har en almindelig Side. Det forekommer mig nok værd at tage under Overveielse ganske i Almindelighed, om ikke, naar Alt kommer til Alt, Sangerindeuæsenet er meget mere farligt og fordærveligt for Samsundet end det, at der spilles Smaaafstykker af dramatisk Indhold. Det forekommer mig at være værd at overveie, baade fra Ministeriets og fra Lovgivningsmagtens Side, hvad der kan gjøres i adskillig Henseende, for at en bedre Sædelighed kan komme tilstede saavel i denne store By, hvor der ikke er mindst Trang dertil, som ogsaa andetsteds. (Singer! Lev: Herning!). Maa jeg bede om at være fri for Afbrydelser fra det ærede Medlem fra Aarhus, i alt Fald af den Art. Jeg tror altsaa ikke, at Thinget gaar imod den Sædvane, man hidtil har fulgt, ved at henviser dette Andragende til Ministeren.

Dan: Jeg maa forsaavidt takke den høitagtede Justitsminister, som han gav Tilfald om, at den Sag, som foreligger her under Udvalgets Indstilling Nr. 3, skal blive taget under nærmere Overveielse. Da den høitagtede Minister imidlertid synes at være nogen Tvivl om Spørgsmaalet, maa det være mig tilladt at udtale et Par Ord, som forøvrigt gaa i samme Retning som Andragendet og som den ærede Ordførers Udtalelse, men da den høitagtede Minister ikke gif bydere ind paa disse Tvivlsmaal, og da Tiden er strøden betydelig frem, skal jeg, for ikke at trætte ærede Medlemmer, fatte mig forholdsvis meget kort. Jeg samstemmer sagt jagt med Andragendets Synsmaal, og naar man sammenligner det gamle særlige Reglement for Bornholm om Strandingsvæsenet af 21de Mai 1785 med den for det øvrige Rige gjældende Forordning af